

Pa per avui...

JAVIER PÉREZ ROYO*
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 28.02.07

En política, possiblement no només en política, però segur que en política, qui es queda sol perd i qui aconsegueix tancar aliances més o menys formalitzades guanya. Aquesta regla no està escrita en cap Constitució, però opera de manera inexorable.

I és així perquè en totes les democràcies contemporànies un partit polític no té mai majoria a la societat. Fins i tot quan un partit obté uns resultats excepcionals, com li va passar al PSOE el 1982, i aconsegueix una majoria parlamentària superabsoluta (202 escons), la majoria parlamentària no és mai majoria política i molt menys majoria social. L'any 1982 el PSOE va obtenir el 48% dels sufragis, cosa que vol dir que hi va haver més ciutadans que no el van votar que els que sí que van optar per aquest partit. Si hi afegim els ciutadans que es van abstenir, la relació entre els que van votar el PSOE i els que no ho van fer va ser de 40 a 60. En el millor dels casos, el partit de govern no ha arribat a tenir majoria política, però sí parlamentària, i s'ha quedat molt lluny de la majoria social. En totes les altres eleccions, encara més.

ÒBVIAMENT, el que acabo de dir per al partit de govern que governa encara val molt més per al partit de govern que és a l'oposició i per a tots els partits que no són partits de govern, tant si són a l'oposició com si tenen algun tipus d'acord amb el partit que és al Govern.

Al Govern s'hi pot arribar en solitari, però en solitari no es pot governar. Per fer-ho s'ha d'aconseguir la complicitat d'altres forces polítiques i de sectors socials als quals el partit de govern no representa majoritàriament, per poder tirar endavant un programa de direcció política de la societat. I a la inversa. El partit de govern que és a l'oposició també ha d'aconseguir la complicitat, en aquest cas més activa que passiva, dels altres, per tal de poder desallotjar el partit que ocupa el Govern i substituir-lo.

La política d'aliances es converteix, doncs, en l'eix central de qualsevol estratègia que pretengui tenir èxit. Saber escollir en quins moments i amb qui cal aliar-se s'acaba convertint en la qüestió políticament decisiva. El programa i l'equip propi és la condició necessària perquè un partit pugui tenir èxit en la competició política, però perquè aquesta condició necessària es converteixi en una condició suficient, el que cal és que passi el filtre de l'acceptació o, com a mínim, de la no bel·ligerància dels que estan a fora.

Si estan d'acord amb el que acabo de dir, convindran amb mi que resulta difícilment explicable la conducta del PP al llarg de la present legislatura. En primer lloc, perquè ha aconseguit no solament aïllar-se, sinó enemistar-se amb tots els partits representats a les Corts Generals i pràcticament sobre tots els temes. I, en segon lloc, perquè les úniques aliances que ha aconseguit tancar el priven d'autonomia a l'hora de decidir la seva pròpia estratègia i contribueixen a accentuar encara més el seu aïllament polític.

El PP ha delegat a l'Església catòlica la definició de la seva política en matèria d'ensenyament, de matrimoni homosexual, a canvi de rebre el seu suport en la política de reformes territorials. Ha delegat a l'Associació de Víctimes del Terrorisme la definició de la seva política antiterrorista. I ha deixat que li facin el full de ruta mitjans de comunicació, prou coneguts, que el fan combregar amb rodes de molí en qüestions tan esperpèntiques com la de l'autoria d'ETA en l'atemptat de l'11-M.

En aquesta política d'aliances teixida per la direcció del PP hi ha l'arrel de l'extraordinària radicalització del seu discurs i de la crispació que genera. Cada aliat del PP té un discurs extraordinàriament radical sobre els temes que considera propis. Sobre l'ensenyament de la religió, sobre la nova assignatura de l'educació per a la ciutadania, sobre la família en general i el matrimoni homosexual en particular, sobre la política per posar fi a la violència. La direcció del PP ha perdut autonomia en la definició de la seva estratègia en tots aquests camps i es veu obligat a posar-se darrere de la pancarta que en cada cas decideixin els bisbes o el senyor **Alcaraz**. O ha d'acceptar el xantatge que li fan els mitjans de comunicació, que s'expressen en uns termes, que en alguns

casos pot ser que no comparteixi, però dels quals no es pot desmarcar.

EN L'ÚNIC terreny en què la direcció del PP fixa la línia a seguir és en la política territorial, on el seu discurs és el més radical de tots, en què els seus aliats li tornen el suport.

El resultat és la suma de discursos particulars summament radicals, que resulten incompatibles amb l'elaboració d'un discurs polític general per a la direcció de la societat. El PP s'ha convertit en ostatge d'institucions, grups o mitjans de comunicació que tenen una presència important en la societat espanyola i que tenen una gran capacitat de mobilització, però que tenen un discurs que és clarament minoritari. Això explica el deteriorament que s'ha anat produint en la valoració del PP, en general, i del seu president, en particular, en totes les enquestes després de la celebració de cada una de les manifestacions d'aquesta legislatura. La política de mobilització permanent sembla que farà bo el refrany del títol.

*Catedràtic de Dret Constitucional.